

OB NAJNOVEJŠEM TITOVSKEM STALIŠČU O TRŽAŠKEM OZEMLJU

**TITOVCI SO VEDNO BILI
zakleti sovražniki STO**

Vodstvo SDZ komaj sedaj hinavsko dviga svoj glas proti titovcem, dočim je do sedaj molčalo in varalo svoje pristaše in tržaške Slovence

Zahtevajmo uresničenje Vidalijevega predloga!

Bivši vodja tržaške titofašistične podružnice Branko Babič je 27 aprila t.l. na kongresu takozvane socialistične zveze delovnega ljudstva Slovenije v Ljubljani, govoreč o Svoobodnem tržaškem ozemlju in njegovem vprašanju dejal:

“...STO je izgubilo svoj pomen, ko so se odnosi med velesilami bistveno menjali... STO je danes parola kominformovske in tržaške emigrantske reakcije... in je zato jasno in pravilno stališče Jugoslavije glede tega vprašanja v tem, da se to vprašanje reši čimbolj demokratično v okviru sporazuma med Jugoslavijo in Italijo.”

V «Primorskem dnevniku» od 1. maja je Babič objavil članek, v katerem pravi med drugim:

“Torej STO... je danes v obliki, kot ga predvideva mirovna pogodba z Italijo, **ne samo nerealen, temveč tudi od vsega začetka, danes pa še prav posebno proti interesom naprednih sil. Zato je brezpogojno vztrajanje pri STO, kot ga predvideva mirovna pogodba z Italijo, protidemokratično,**

ne glede na to, da obstajajo v delu tržaških demokratičnih množic iskrene, čeprav, sicer naivne težnje, da se tako STO ostvari»

Tržaški titofašisti, da bi se izkopal iz zagate, v katero jih je spravil pred svojimi pristaši in pred vsemi tržaškimi Slovenci njihov bivši vodja Babič so v «Primorskem» od 9. maja t.l. v odgovoru izjavi Tončičevih «neodvisnih» napisali, da je Babič «govoril v svojem imenu kot sleherni delegat na podobnih kongresih političnih organizacij».

TO JE LAŽ!

1. Babič je iznesel vladno stališče

Babič ni govoril v svojem imenu! Babič je govoril v imenu ljubljanskega in beogradskega vodstva! Dva dejstva dokazujeta, da je bilo tako: prvič, da nihče izmed delegatov na kongresu v Ljubljani in nihče od ljubljanskih voditeljev, t. j. niti Marinko, niti Boris Krajgher, niti ne Kardelj, ni spregovoril proti temu Babičevemu stališču in ga obsodil; drugič, da Babič ni napravil drugega kot še enkrat ponovil uradno stališče beogradske vlade, ki je že večkrat preko svojih uradnih predstavnikov od Tita do Kardelja, od Marinka do Diminiča proglasila svojo težnjo po likvidaciji STO, po sporazumu med Italijo in Jugoslavijo, po kondominiju med Italijo in Jugoslavijo in končno po razdelitvi STO med obema sosednjima državama. In to stališče beogradske vlade, ki ga je Babič ponovno v jasni in odkriti obliki iznesel na kongresu v Ljubljani, ni niti od danes niti ne od včeraj, marveč je znano vsej naši in svetovni javnosti že več let, kar bomo dokazali z neovrgljivimi dokazi iz ust najvidnejših titofašističnih vladnih predstavnikov in iz ust samega Babiča, ki je več let vodil Titovo politiko v Trstu.

Najbolj čudno, sumljivo in hinavsko pa je ob izjavi in pisanju Babiča v Ljubljani in Trstu stališče vodstva Slovenske demokratske zveze .

2. Hinavščina vodstva SDZ

Po Babičevi izjavi in njegovem pisanju je vodstvo SDZ, oz. Agnelettova družina in njeni trabanti, ki vedrijo in oblačijo v SDZ in ne dopuščajo niti najmanjšega demokratičnega življenja v tej organizaciji, uprizorilo vrišč in trušč, začelo obtoževati titovce izdajstva, v vsej naglici sklicevati občne zборе in sestanke SDZ v Trstu in po večjih vaseh našega podeželja, je začelo pozivati tržaške Slovence, naj zapuščajo titovce, se je obrnilo na Slovensko socialno krščansko zvezo in Skupino neodvisnih Slovencev in ju izrecno pozvalo, naj prenehata sodelovanje s titovci na političnem in občinskem polju, si je samozvano prevzelo v neki resoluciji, ki je bila izglasovana na občnem zboru SDZ v Trstu, nalogo «rešitelja in branitelja tržaških Slovencev» itd.

To stališče vodstva SDZ po Babičevih izjavah bi bilo popolnoma razumljivo in pravilno, ako bi bili titovci v Trstu in Jugoslaviji zasledovali do sedaj cilj ustanovitve STO in bi bili komaj te dni nenadoma obrnili hrbet tej rešitvi in

se začeli potegovati za razdelitev našega Ozemlja. To stališče pa je hinavsko, sleparsko, lažnivo in podlo, ker titofašisti niso bili nikoli za STO, so vedno rovarili proti njemu in so to VEČKRAT JAVNO, ODKRITO IN URADNO izjavili na vse mogoče načine

3. Laži dr. Josipa Agneletta

Kaj naj, torej, pomenijo, ta nenadna vstaja Agneletta in njegovih trabantov iz vodstva SDZ proti titovskemu stališču glede STO, ti nenadni in vročekrvni protesti proti politiki, ki je bila v Ljubljani samo potrjena in je znana vsem, ki niso slepi ali sleparji? Ali je mogoče, da vodstvo SDZ ni nikoli do sedaj razumelo nedvoumnih izjav Tita, Kardelja, Marinka, Regenta, Diminiča, Babiča in drugih že mnogo časa pred sedanjimi izjavami? Ali je dopustno v politiki, da voditelji ne obveščajo svojih članov o zadevah, ki se jih neposredno tičejo, kar so storili voditelji SDZ s svojimi terenskimi organizacijami in člani?

Ne, ni mogoče in ni dopustno! Agneletto in družba «poklicnih voditeljev», ki se vrti okrog njega, sta preveč privajena politikanstvu, da bi bilo to mogoče. Ne verjamemo, da bi bili Agneletto in njegovi trabanti v vodstvu SDZ tako naivni in otročji.

Zato se za tem nenadnim hruščem in truščem, ki ga je proti stališču titovcev glede STO zavzelo vodstvo SDZ, skriva temno in umazano ozadje.

Dejstvo je, da so razgovori med Angleži in Amerikanci — prijatelji in gospodarji voditeljev SDZ — med De Gasperi in Titom glede STO že tako napredovali, da se vsak čas lahko pričakuje «rešitev» vprašanja tržaškega Ozemlja. Uradni in poluradni predstavniki ameriške in angleške vlade so po Titovem obisku v Londonu sporočili, da je bil v Londonu dosežen sporazum med Titom in Churchillom tudi glede tržaškega vprašanja in da bo ta sporazum objavljen po italijanskih volitvah zato, da se ne ustvari De Gasperiju ovire ob volitvah. Ta «sporazum» predvideva razdelitev STO med Italijo in Jugoslavijo.

4. Sokrivda vodstva SDZ

Agneletto in njegovi trabanti v vodstvu SDZ prav dobro poznajo to dejstvo, ker najbrže so bili neposredno obveščeni od tistih krogov, s katerimi so tesno povezani in ki — glej slučaj — so najzagrizenejši sovražniki STO. Prav zato si Agneletto in njegovi trabanti v vodstvu SDZ skušajo ustvariti sedaj alibi za trenutek, ko bi se barantanje izvedlo in ko bi se STO razdelilo. Zato jim je Babičeva izjava dobrodošla, ker se lahko, kot oni mislijo, pravočasno operejo pred svojimi člani in pred tržaškimi Slovenci za krivdo, ki jo tudi oni nosijo za mešetarjenje STO, ker so bili zavezniki titofašistov na volitvah, ker je Agneletto šel skupno z Babičem v London, ker niso nikoli opozorili svojega članstva na titovske izjave glede STO še pred tem časom, ker so se vedno povezovali in se še danes vedno in trdoglavo povezujejo s sovražniki STO, t. j. z Angleži, Amerikanci, slovenskimi Santinovimi klerikalci, z neodvisnimi Slovenci, titovsko peto kolono, s Tržaškim blokom, kreaturo Anglo-amerikancev, s Fronto za neodvisnost, plačanci titovcev in končno s samimi titovci; dočim se trdovratno, besno, prostaško, bedasto zaganjajo kot bik proti rdeči cunji proti Sovjetski zvezi, t. j. edini deželi, ki dosledno in brezkompromisno brani STO, in proti komunistom in demokratom, Slovincem in Italijanom, ki se niso NIKOLI izneverili svojem stališču ohranitve STO.

Agneletto in njegovi trabanti se bojijo, da jih ne bi članstvo SDZ pokličalo na odgovor za to politiko sokrivde v barantanju s STO in izdajstva slovenskih interesov, zato jim danes mečejo pesek v oči s svojimi vrišči o sedanjem izdajstvu titofašistov. Toda Agneletto in njegovi trabanti v vodstvu SDZ niso nedolžni. Oni so varali svoje člane in jih danes še bolj varajo s svojim hinavskim stališčem.

In to hočemo dokazati s citati iz titovskih virov.

Agneletto je v svojem poročilu na občnem zboru SDZ dne 3. maja t. l. dejal: «Nikoli niso bili vodje titokomuni-

stov za STO! TEGA PA NISO NIKOLI LJUDSTVU PRIZNALI».

Dr. AGNELETTO, VI SE LAŽETE, ČE TO TRDITE!

Resnica je, da so bili vodje titofašistov vedno proti STO in da so to vedno povedali in trdili, samo da vodstvo SDZ ni tega hotelo slišati zaradi svojih nečistih političnih mahinacij in zaradi tega, ker je vedno sledilo politični liniji, ki so mu jo narekovali Angleži in Amerikanci, današnji gospodarji Tita in njegove vlade.

Oglejmo si dejstva iz preteklosti.

Že 10. februarja 1947 ob podpisu mirovne pogodbe z Italijo je Kardelj izjavil:

„Jugoslavija kljub podpisu mirovne pogodbe se ne odpoveduje zahtevanim ozemljem, ki so po pogodbi pripadla STO ali Italiji.“

In dalje je «Primorski» od 24. III. 1948, t. j. štiri dni po zahodni tristranski noti o vrnitvi vsega STO Italiji objavil, kar je izjavil titovec Grmek na nekem zborovanju v Trstu:

“Kot v preteklosti tako smo tudi danes za rešitev našega vprašanja potom direktnih pogajanj med Jugoslavijo in Italijo.“

Babič je v «Primorskem» od 1. XI. 1949 napisal:

“Zato mi danes odklanjamo takšnega guvernerja in... postavljamo zahtevo, da naj se tržaško vprašanje reši sporazumno med prizadetimi narodi.“

Prav tako Babič v «Primorskem» od 10. XII. 1949:

«Spričo vseh teh nepobitnih dejstev je jasno, da ne moremo še nadalje ostati na dosedanjem stališču obrambe mirovne pogodbe za vsako ceno... Zato bi bilo povsem napačno, če bi našemu ljudstvu ustvarjali iluzijo, da je realizacija tržaškega ozemlja mogoča... namesto nje zahtevamo sporazumno rešitev med zainteresiranimi narodi».

Isti Babič je 1. III. 1950 napisal v «Primorskem»:

“...Potem ko je odpadla vsaka možnost realizacije STO, kot je bilo določeno po mirovni pogodbi...“

Hrvatski minister Diminič je v Bujah dejal («Primorski» od 11. IV. 1950):

«Tu (v coni B) je JA, tukaj je ljudstvo, ki je sklenilo, da ne bo žrtvovalo več niti pednja svoje zemlje... Ne more biti več govora o izpremambi položaja v tej coni... Le na ta način bo mogoče doseči sporazum, medtem ko se o coni B ne more razpravljati! Plebiscit je bil tukaj izvršen že v letih 1942, 1943 in 1944... to je bil plebiscit za Jugoslavijo...».

«Primorski» od 12. V. 1950 je pisal:

“Rešitev v smislu mirovne pogodbe danes ne odgovarja več interesom in zahtevam ljudstva STO.“

Regent je v beograjskem parlamentu dejal («Primorski» od 18. V. 1950):

«Zahteva za združitev obeh con STO nasprotuje interesom našega ljudstva».

Babič je na kongresu njegove stranke 28. XI. 1950 dejal:

“Tržaško ozemlje nima zlasti v seda-

njem mednarodnem položaju nobenih pogojev, da bi se vzpostavilo v duhu mirovne pogodbe.“

Babič je, ker so se bližale volitve, na seji «ljudske fronte» 13. V. 1951 forsiral resolucijo, v kateri se pravi, da je

«za postopno praktično uresničenje temeljnih načel statuta STO in da se s tem ustvari tudi pogoji za postopno združitev obeh con». Te resolucije «Primorski» ni objavil, 9. julija 1951 pa je Beltram odgovoril v Kopru:

«V «Progressu» objavljena resolucija izraža politično koncepcijo, ki je ne moremo sprejeti, ker je sleparska in bi postavila v nevarnost naše demokratične pridobitve».

Takratni minister Regent je v «Primorskem» od 19. VIII. 1951 napisal:

“Trst, brez cone B, naj se organizira kot svobodno in samostojno mesto... Zah-teva kominformovcev po združitvi cone B s cono A je skozinskoz reakcionarna...”

«Poročevalec» od 11. septembra 1951 piše, da je Tito v nekem intervjuju dejal:

“Mi smo proti združitvi obeh con. Smo za to, da pride do sporazuma med Jugoslavijo in Italijo, vendar na podlagi statusa quo. Oni zahtevajo več kot lahko dobe, lahko dobe Trst...”

Ali naj bi vodstvu SDZ in njegovemu predsedniku Agnelettu dovolj? Ali ni laž, kar pravi Agneletto, da titofašisti niso nikoli odkrito povedali svojega stališča? Ni ga slabšega slepca od tistega, ki noče videti!

Toda Agneletto je 3. maja t. l. na svojem občnem zboru dejal tudi: «Toda takoj po volitvah so (titovci) zopet opustili STO in prišli na dan s predlogom o kondominijum».

Ni res! Dr. Agneletto se zopet laže v brk vsem dejstvom!

Tito je prišel na dan s predlogom o kondominiju že februarja 1952., t. j. 3 mesece pred volitvami. To svoje stališče je potrdil 31. marca, ko je dejal:

“Mi še nadalje ostajamo pri predlogu naše vlade, ki smo ga v zadnjem času stavili, namreč skupna uprava, kondominium.”

Ampak to še ni vse.

Evo vam tretjo laž g. dr. Agneletta 3. maja je ta gospod dejal: «Šele l. 1952., tik pred volitvami, so (titovci) izjavili, da so za STO. Tako smo šli z njimi v Bazovico in na volitve». Lahko bi bil dodal: «Tako smo šli z njimi v London».

Ne samo, da so titovci izjavljali prav tik pred volitvami, da so proti STO, kar nam potrjuje stališče Tita o kondominiju, ampak titovci so tudi v času, ko so bili zavezniki z vodstvom SDZ, t. j. v času, ko sta Agneletto in Babič preživljala svoje medene tedne po bazovski poroki, izjavljali, da so proti STO. Kaj se pravi biti zaljubljeni v svojega zaveznika, kot so bili zaljubljeni voditelji SDZ v titovce! Takrat niso hoteli videti, to, kar vidijo danes, kljub temu, da smo jih opozarjali po časopisju, na zborovanjih in ob vsaki priliki.

Prav v času tito-agnelettovega zaveznništva je Titova vlada uvedla v cono B vrsto ukrepov, s katero si jo je dejansko priključila:

1. Imenovanje političnih svetovalcev v Bujah in Kopru;
 2. otvoritev meja med Jugoslavijo in cono B;
 3. razširitev jurisdikcije jugoslovanske državne banke na cono B;
 4. ukinitvev okrožnega odbora in upravna priključitev koprškega in bujskega okraja Sloveniji, oz. Hrvaški.
11. maja pa je Tito v Zrenjaninu dejal:

“S tega mesta izjavljam, da ni mogoče diskutirati... o tem, da je prejudicirano vprašanje STO, temveč le o mestu Trstu, niti o coni B, temveč samo o Trstu, tudi ne o coni A, ker so tam skoraj samo slovenske vasi.”

Babič pa je pred odhodom iz Londona, kamor je šel skupno z Agnelettom in predstavniki «independentistov» izjavil:

“Mislim, da bi se dala najti možnost za neposredne razgovore in za rešitev tržaškega vprašanja... treba pa je upoštevati etnično načelo.”

«Primorski» od 12. maja 1952 v komentarju k temu govoru pa piše:

«Največ, kar lahko italijanska vlada doseže, je to, da se vzpostavijo pozicije, kot so obstajale pred sklenitvijo mirovne pogodbe, to je, da postane Trst ponovno sporen».

Voditelji SDZ bi bili torej lahko vsaj v času svojega zaveznništva s titovci videli, da so se povezali s sovražniki STO. Tega niso hoteli videti, ker so jim tako narekovali Angleži in Amerikanci.

In po volitvah? 20. avgusta 1952 je Tito v odgovoru dopisniku turškega lista «Cumhuriyet» dejal:

“Sodim, da je najboljši naš predlog o kondominijumu... Mi nismo apriori proti delitvi...”

V prvi polovici novembra 1952 je Tito podal amerišskemu novinarju Sulzbergerju naslednjo izjavo:

“...Jugoslavija kljub svojemu zadnjemu predlogu za skupno upravo pokrajine, bi bila popolnoma pripravljena vzeti kot podlago za diskusijo z Italijo možno delitev, ki bi temeljila na prepustitvi večjega dela cone A Italiji in večjega dela cone B Jugoslaviji s kakšnim etnografskim popravkom.”

In končno je prišla tudi izjava Babiča na kongresu v Ljubljani.

5. Krinka je padla!

Dr. Agneletto na občnem zboru SDZ 3. maja t. l. pravi vznesešno, tragično in slovesno, da je titovcem «padla krinka»!

Da, krinka je padla ampak je padla mnogo prej, kot pravi Agneletto, kar smo dokazali s svojimi citati. Dejstvo je, da je sedaj padla krinka Agnelettu, ki je zamolčal težino titovskega izdajstva svojim pristašem. Sedaj kriči o titovskem izdajstvu, ker smatra, da je prepozno, ker si hoče umiti roke kot Pilat, ker se skuša predstavljati pred pristaši kot nedolžno jagnje. Ampak vodstvo SDZ je vsa ta leta težko

varalo svoje pristaše in tržaške Slovence s tem, da je zakrivalo titovsko nesramno izdajstvo in s tem, da se je povežalo s titofašisti na volitvah. Vodstvo SDZ je soodgovorno za to izdajstvo, ker je vedno z molkom in psovki preprečilo, da bi se tržaški Slovenci združili v zahtevi spoštovanja mirovne pogodbe in ustanovitve STO, kot je neštetokrat predlagala Komunistična partija.

6. Vodstvo SDZ proti STO

Vodstvo SDZ ni samo krivo, da je zamolčalo pred svojimi pristaši titovsko izdajstvo, ampak ima tudi na svoji glavi precej masla.

Predsednik SDZ Agneletto je v tržaškem občinskem svetu izjavil, da *«zahtevati v sedanjem trenutku odhod za vezniških vojaških sil iz Trsta in našega Ozemlja je utopija, nemogoča stvar...»*.

Ko so naši svetovaleci v tem letu predlagali na seji nabrežinskega občinskega sveta resolucijo o civilni upravi VS OZN, ki bi bila prvi korak naprej za uresničenje STO, so svetovaleci SDZ skupno s titofašisti in ostalimi predstavniki glasovali proti tej naši resoluciji, ki je bila naperjena proti barantanju s STO.

Prav tako je neki -cin v *«Demokraciji»* od 27. marca napisal:

«Sir Victor Mallet je vsekakor napravil prav, da je po dolgi zmedi postavil stvari na svoje mesto. Če bo Velika Britanija šla v smislu izpovedanih pogledov v globino, bo tudi spoznala, da zahteva prav korist evropske obrambe in povezave italijansko-jugoslovanskega odseka v primeru vojne tujo prisotnost...».

Dejstvo je, torej, da niti vodstvo SDZ, še najmanj pa ostali dve slovenski skupini klerikalcev in Tončičevcev, ki sta tesno povezani s titovci, ne morejo reči, da so kdaj bili poborniki STO, ker so vedno odklanjali vsako pobudo, ki bi ustvarila enotno fronto proti barantačem. Oni so prav tako krivi kot titovci za sedanje nevarno stanje, ko postaja vedno bolj jasno, da bodo Anglo-amerikanci — prijatelji voditeljev SDZ — Tito in De Gasperi skušali po italijanskih volitvah izvesti razkosanje STO, o katerem voditelji SDZ prav dobro vedo.

Tisti, ki so resnični poborniki STO, pa so Sovjetska zveza in komunisti, t. j. Komunistična partija STO.

7. Stališče Sovjetske zveze

Ni treba, da navedemo vse neštete proteste, resolucije, predloge sovjetske vlade za končno ureditev tržaškega vprašanja v smislu in duhu mirovne pogodbe z Italijo. To je znano vsem našim ljudem. Voditelji SDZ niso tega dejstva nikoli priznali, ker so v svoji protikomunistični slepoti preveč zakrknjeni in strankarski. Naši ljudje pa vedo, da je Sovjetska zveza edina velesila, kateri se imamo zahvaliti, ako barantanje še ni bilo izvedeno in ako so do sedaj in bodo tudi v bodoče propadali drug za drugim vsi podli mešetarski načrti Anglo-amerikancev, Tita in De Gasperija. *To je neizbrisno dejstvo!*

Prav tako edina stranka na STO, ki se je vedno dosledno borila za STO je Komunistična partija, ki je vedno v svojih protestih, resolucijah, dokumentih, javnih nastopih to potrdila.

8. Stališče KPI

V tem smislu, kljub vsem klevetam in lažem titofašistov, titopendentistov, voditeljev SDZ, poborniki STO uživajo vso podporo Komunistične partije Italije, katere generalni sekretar Palmiro Togliatti je 26. septembra 1952 izjavil listu *«Humanité»* naslednje:

«Stališče italijanskih komunistov o tržaškem vprašanju je zelo preprosto in

jasno. Zahtevamo uveljavitev mirovne pogodbe z Italijo, ki so jo odobrile italijanska in jugoslovanska vlada ter vse ostale zainteresirane vlade...»

«...svetovno javno mnenje, ki ljubi mir, bi moralo zahtevati skupno z nami enostavno in preprosto izvedbo mirovne pogodbe. To bi bilo danes najhitrejše in najučinkovitejše sredstvo za to, da pride v tej coni do pomiritve, t. j. do koraka naprej k miru.»

Danes, ko je jasno, da bodo Anglo-amerikanci, Tito in De Gasperi skušali rešiti naše vprašanje takoj po italijanskih volitvah v smislu razkosanja Tržaškega ozemlja po Titovem receptu *«večji del cone A Italiji in večji del cone B Jugoslaviji s kakšnim etnografskim popravkom»*, je važno, da se vsi Slovenci in Italijani združijo za preprečitev te nesreče ne glede na politično prepričanje.

9. Za predlog tov. Vidalija

Konkretna podlaga za to enotnost je predlog sekretarja Komunistične partije STO Vittoria Vidalija o

«Združitvi obeh con, umiku vseh okupacijskih čet, odpoklicu vojaških uprav, imenovanju komisije Varnostnega sveta OZN, ki naj začasno upravlja naše Ozemlje.»

To bi bil prvi in odločilni korak naprej k rešitvi tržaškega vprašanja v smislu mirovne pogodbe z Italijo, t. j. k ustanovitvi STO, kar si želijo vsi Slovenci in Hrvati STO v celoti in večji del Italijanov.

To je danes podlaga za našo borbo proti titovskemu izdajstvu. O tem se morajo izreči vsi slovenski ljudje in tudi njihova vodstva. Ako si ta vodstva resnično želijo STO in ako v resnici obsojajo titovsko — in tudi anglo-ameriško — izdajstvo, bodo ta predlog sprejela in ga diskutirala.

Slovenski ljudje pa naj se izrečejo o Vidalijevem predlogu, ako nočemo biti krivi lastne nesreče in se neko jutro zbuditi in brati ali občutiti na svoji koži, da je STO uničeno, razkosano in onemogočeno.

Slovinci !

Pričujoča številka «Dela» je velevažnega značaja. Zato je nujno, da pride v roke vsakega človeka, ki naj jo prečita in naj sezna z njeno vsebino vse svoje bližnje.